

LUẬT DI SA TẮC BỘ HÒA HÊ NGŨ PHẦN

QUYỂN 10

Phần 1: GIỚI PHÁP CỦA TỖ KHEO

Đoạn 6: NÓI VỀ BỐN PHÁP HỐI QUÁ

Đức Phật ở tại thành Xá-vệ. Bấy giờ, Ưu-bà- di tên Hòa-già-la-mẫu, tin ưa Phật pháp, thường cúng dường Sa-môn, được người ca tụng. Về sau, với lòng tin ấy bà xuất gia, sống thiếu dục, tri túc song vẫn tạo nhiều sự cúng dường. Trên đường khát thực về, gặp một Tỳ-kheo bà hỏi: Thầy đi đâu đây? Tỳ-kheo đáp: Đi khát thực. Bà lại thưa: Có thể nhận thức ăn này của con không? Tỳ-kheo nói: Có thể. Bà liền dâng cúng, rồi lại vào một gia đình khát thực. Có hai Tỳ-kheo trao đổi với nhau: Tỳ-kheo-ni Hòa-già-la-mẫu có khả năng nhận được thức ăn, nên đến đó lấy. Các Tỳ-kheo nghe thế, đến đó đều nhận được. Tỳ-kheo-ni này nhận được thức ăn gì lại đều trao cúng cả, với ý nghĩ: Ta nhận được phần sau cùng sẽ đem về ăn, lần cuối nhận được thức ăn mang về lại gặp một Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni cũng thưa hỏi như trước, rồi cũng lại trao cúng. Tỳ-kheo-ni bát rỗng không ra về. Các Tỳ-kheo, sau khi ăn xong, tập hợp lại bàn thảo với nhau: Tỳ-kheo-ni kia may mắn có thể nhận được nhiều thức ăn, chúng ta phiền gì phải đi nhiều chỗ cầu xin, hằng ngày chúng ta chỉ cần kéo nhau đi theo cô ta là được. Thế là sáng ngày hôm sau, các Tỳ-kheo kia vào tìm cô ni để đi theo. Tỳ-kheo-ni kia nhận được thức ăn đều trao cúng hết, đành bưng bát không trở về. Đến cả ba ngày đều như vậy. Sáng hôm ấy, khi đi khát thực, vì muốn tránh chiếc xe ngựa chở Trưởng giả, Tỳ-kheo-ni kia lão đảo té nhào xuống đất. Trước đó, Vua Ba-tư-nặc có ra lệnh: Trong nước, ai khinh mạn Sa-môn Thích tử sẽ bị trị tội nặng. Do đó, Trưởng giả kia hoảng hồn, liền xuống xe đỡ Tỳ-kheo-ni lên và xin lỗi: Tôi không đụng cô sao cô lại té như vậy?! Cô ni nói: Thật sự ông không đụng, nhưng vì tôi đói nên té. Vị Trưởng giả hỏi: Cô khát thực không được sao? Cô ni đáp: Thức ăn tôi

khất thực được đều đem cúng hết cho Tỳ-kheo, nên đưa đến tình trạng xấu này. Ông Trưởng giả nói: Xin sư cô nhận thức ăn của tôi đây. Cô ni im lặng thuận nhận, rồi cũng đem dâng cúng cho các Tỳ-kheo.

Khi ông Trưởng giả xuống xe, dân chúng tụ hội lại rất đông, đều chê trách nói: Tuy Tỳ-kheo-ni này dâng cúng không biết nhằm chán, nhưng người thọ nhận phải biết suy nghĩ chừ. Các người ấy thường nói thiếu dục, tri túc mà nay tham lam nhận lấy thức ăn của người đồng đạo cúng dường, khiến họ phải bị khốn khổ thế này! Lời oán trách ấy đến tai các Tỳ-kheo Trưởng lão, bằng mọi cách vạch rõ sai lầm rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni này. Từ nay giới này được nói như sau: ***“Tỳ-kheo nào đến chỗ Tỳ-kheo-ni nhận thức ăn thì Tỳ-kheo ấy nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời ăn năn: Tôi bị rơi vào pháp đáng quở trách, nay hướng đến các Đại đức nói lên lời ăn năn, như vậy gọi là pháp Hồi quá”***.

Các Tỳ-kheo có Tỳ-kheo-ni thân quyến có khả năng nhận được thức ăn, thấy các Tỳ-kheo khất thực khó khăn, nói: Đừng nên tự mình nhận lấy sự khốn khổ, hãy đến chỗ con nhận lấy thức ăn. Các Tỳ-kheo nói: Đức Phật không cho phép chúng tôi nhận lấy thức ăn nơi Tỳ-kheo-ni. Các Tỳ-kheo-ni nói: Quý thầy nên bạch Phật: Chỉ người thân thuộc biết thì nên cúng, biết rõ nên nhận. Các Tỳ-kheo bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay cho phép các Tỳ-kheo nhận thức ăn nơi các Tỳ-kheo-ni thân thuộc. Từ nay pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni này nên nói như sau: ***“Tỳ-kheo nào đến nơi Tỳ-kheo-ni chẳng phải thân quyến nhận thức ăn, Tỳ-kheo ấy nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời ăn năn: Tôi bị rơi vào pháp đáng quở trách, nay hướng đến các Đại đức nói lên lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hồi quá”***.

Lại có các Tỳ-kheo đui Tỳ-kheo bệnh đi khất thực, nên bệnh nguy kịch thêm. Các Tỳ-kheo-ni nói: Đừng nên tự chuốc lấy sự khốn khổ, cứ đến chỗ con nhận thức ăn. Tỳ-kheo bệnh nói: Đức Phật không cho phép tôi nhận thức ăn từ Tỳ-kheo-ni không phải bà con. Quý vị bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay cho phép Tỳ-kheo bệnh được nhận thức ăn nơi Tỳ-kheo-ni không phải bà con. Từ nay pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni được nói như sau: ***“Tỳ-kheo nào không bệnh, nhận thức ăn nơi Tỳ-kheo-ni không phải bà con, Tỳ-kheo***

ấy nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời ăn năn: Tôi bị rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức nói lên lời hối quá. Như vậy gọi là pháp Hối quá”.

Khi ấy, các Tỳ-kheo-ni hoặc ở nơi Tăng phường, hoặc ở tại trú xứ của mình, hoặc tại gia đình vì các Tỳ-kheo dọn bữa ăn trước, bữa ăn sau bằng bát đất na (bún) và cháo, lại chuẩn bị cả nước tắm, các thứ dầu, tô. Các Tỳ-kheo không biết làm thế nào, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nay cho phép nhận thức ăn do Tỳ-kheo-ni cúng, nhưng không được nhận nơi ngả tư, đường hẻm. Từ nay pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni này được nói như sau: **“Tỳ-kheo nào không bệnh, tại nơi đường hẻm, đối với Tỳ-kheo-ni không phải thân quyến, tự tay nhận lấy thức ăn, Tỳ-kheo này nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lời ăn năn: Tôi bị rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức nói lên lời hối quá. Như vậy gọi là pháp Hối quá”.**

Nếu Tỳ-kheo ở ngoài xóm làng, Tỳ-kheo-ni ở trong tu lạc nhận thức ăn, Tỳ-kheo ở trong xóm làng, Tỳ-kheo-ni ở ngoài xóm làng nhận thức ăn. Tỳ-kheo ở trên không, Tỳ-kheo-ni ở dưới đất nhận thức ăn, Tỳ-kheo ở dưới đất, Tỳ-kheo-ni ở trên không nhận thức ăn đều phạm Đột-kiết-la. Sa-di phạm Đột-kiết-la.

Xong pháp thứ nhất

Đức Phật ở tại thành Vương-xá. Lúc ấy, có Cư sĩ thỉnh hai bộ Tăng thọ trai Lục quần Tỳ-kheo cùng Lục quần Tỳ-kheo-ni ngồi đối diện, thay nhau bảo người dọn ăn đem thêm thức ăn cho nhau, nên các Tỳ-kheo thiện không nhận được thức ăn, nói với người chủ: Nay người thỉnh Tăng sao không đem thêm thức ăn. Gia chủ nói: Tại các Tỳ-kheo này làm tôi rối ý, không biết vị nào nên thêm, vị nào nên không thêm. Người chủ bèn chê trách Lục quần Tỳ-kheo: Mấy ông bà này cùng khuyến khích nhau ăn giống như người đời dẫn vợ đi ăn cỗ nhà người, thật không có hạnh Sa-môn, phá pháp Sa-môn. Các Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bằng mọi cách quả trách rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi Lục quần Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quả trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni. Từ nay giới này được nói như sau: **“Tỳ-kheo nào, nhà bạch y mời thọ trai, trong khi ấy có Tỳ-kheo-ni nói như vậy: Dem cơm cho Tỳ-kheo này, đem canh cho Tỳ-kheo kia. Các Tỳ-kheo**

nên nói với Tỳ-kheo-ni ấy: Sư cô không nên làm như vậy, chớ các Tỳ-kheo dùng xong đã. Nếu trong số Tỳ-kheo đó, không có một Tỳ-kheo nào nói với Tỳ-kheo-ni ấy: Sư cô không nên làm như vậy, chớ các Tỳ-kheo dùng xong đã, thì các Tỳ-kheo nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lời ăn năn: Tôi bị rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức hồi quá. Như vậy gọi là pháp Hồi quá”.

Bấy giờ, có năm trăm Tỳ-kheo thọ trai tại nhà vị Trưởng giả. Gia đình ấy thường cúng dường cho cô Tỳ-kheo-ni nên cô ni ấy đến. Các Tỳ-kheo đồng loạt nói: Sư cô lui lại một chút! Sư cô lui lại một chút! Tỳ-kheo-ni kia rất xấu hổ, bỏ về. Người chủ thấy vậy hỏi các Tỳ-kheo: Tỳ-kheo-ni này có xúc phạm đến quý vị không? Tại sao quý thầy đồng loạt đuổi cô ta? Có người lại nói: Các Sa-môn này sợ Tỳ-kheo-ni đoạt phần ăn của mình nên mới đuổi như vậy. Đồng xuất gia với nhau, mà đố kỵ nhau làm điều không tốt như vậy huống chi là đối với người khác. Các Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nếu khi Tỳ-kheo thọ trai, Tỳ-kheo-ni không làm theo sự giận, si, sợ mà bảo thêm thức ăn, cho đến đứng im lặng mà phạm Ba-la-đề-đề-xá-ni là điều không thể có. Từ nay pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni này được nói như sau: ***“Tỳ-kheo nào, nhà bạch y mời thọ trai, có Tỳ-kheo-ni bảo người phục vụ: Thêm cơm cho Tỳ-kheo này, thêm canh cho Tỳ-kheo kia. Các Tỳ-kheo nên nói với các Tỳ-kheo-ni ấy: Sư cô chớ một chút, đợi các Tỳ-kheo dùng xong đã. Nếu trong chúng cho đến không có một người nói như thế, thì Tỳ-kheo như vậy nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời ăn năn: Tôi bị rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức nói lên lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hồi quá”.*** Nếu có Tỳ-kheo-ni bảo thêm thức ăn cho Tỳ-kheo thì vị Tỳ-kheo Thượng tọa thứ nhất nên nói. Nếu lời nói của vị Thượng tọa thứ nhất không tác dụng thì vị Thượng tọa thứ hai nên nói, như vậy lần lượt cho đến vị mới thọ giới. Nếu Thức-xoa-ma-na, Sa-di-ni bảo thêm thức ăn cho Tỳ-kheo mà Tỳ-kheo không nói: “lùi xuống một chút” thì phạm Đột-kiết-la. Nếu Tỳ-kheo bảo thêm thức ăn cho Tỳ-kheo không công bằng, mà ăn thì phạm Đột-kiết-la. Sa-di phạm Đột-kiết-la.

Xong pháp thứ hai

Đức Phật ở tại nước Câu-xá-di. Bấy giờ, Trưởng giả Cù-sư-la tin ưa Phật pháp, thấy pháp đặc quả, thường cúng dường Phật và Tỳ-kheo

Tăng. Sau một thời gian, gia đình Cù-sư-la bị kiệt quệ, bà con quen biết đều mang thức ăn đến cho. Các Tỳ-kheo vẫn đến nhà ông ta lấy thức ăn đầy bát mang đi. Người trong gia đình Cù-sư-la không chịu nổi sự đói khổ. Kẻ lảng giềng thấy vậy đều chê trách: Người bố thí tuy không nhằm chán, nhưng kẻ thọ nhận phải biết tri túc chứ! Tại sao xâm phạm làm tổn hại đến gia đình người ta? Tài sản của họ khánh tận, chúng ta mang thức ăn đến cho họ, cố sao vẫn còn tới cất xén phần ăn của người ta! Không có tâm từ bi, miễn thỏa mãn việc ăn uống của mình, thật không có hạnh Sa-môn, phá pháp Sa-môn. Các Tỳ-kheo Trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Sự thật các ông có như vậy không? Bạch Thế Tôn, sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta cho phép các Tỳ-kheo vì Trưởng giả Cù-sư-la tác pháp học gia, bằng bạch nhị Yết-ma, không cho phép một Tỳ-kheo nào vào nhà ấy. Nên sai một Tỳ-kheo xướng: Đại đức Tăng xin lắng nghe, Trưởng giả Cù-sư-la này, các Tỳ-kheo tới lui nhà ông ta lấy các thức ăn đầy bát đem về, không lưu lại cho chủ, đến nỗi khiến gia đình ấy tài vật khánh tận. Nay tác pháp Yết-ma học gia, không cho phép bất cứ Tỳ-kheo nào vào nhà ấy. Nếu thời gian thích hợp đối với Tăng, Tăng chấp thuận. Đây là lời tác bạch.

Đại đức Tăng xin lắng nghe, Trưởng giả Cù-sư-la này, các Tỳ-kheo tới lui nhà ông ta, lấy các thức ăn đầy bát đem về, không lưu lại cho chủ, đến nỗi khiến gia đình ấy tài vật khánh tận. Nay tác pháp Yết-ma học gia, không cho phép bất cứ Tỳ-kheo nào vào nhà ông ấy. Các Trưởng lão nào chấp thuận thì im lặng, vị nào không đồng ý xin nói.

Tăng đã đồng ý tác pháp Yết-ma Học gia cho Trưởng giả Cù-sư-la rồi. Tăng đồng ý nên im lặng. Việc như vậy, thọ trì như vậy.

Khi ấy, các Tỳ-kheo lại tác pháp Yết-ma học gia các nhà khác, rồi bạch Phật. Đức Phật dạy: Không cho phép tác pháp Yết-ma học gia các nhà khác một cách bừa bãi. Nếu vợ là Thánh nhân, chồng là phạm phu, hay vợ là phạm phu, chồng là Thánh nhân đều không nên tác pháp Yết-ma học gia. Trường hợp cả vợ lẫn chồng đều là bậc Thánh không còn tâm bồn sển, mà tài vật khánh tận mới được tác pháp Yết-ma học gia. Sau đó, tất cả các Tỳ-kheo đều không dám đến nhà Cù-sư-la, nên gia đình ấy không thấy mặt thầy nào. lúc này, Cù-sư-la đến trong Tăng phường thưa với các Tỳ-kheo: Con quy ngưỡng Tam Tôn chứ không mong cầu phước điền nào khác, xin Đại đức hoan hỷ tới lui nhà con. Các Tỳ-kheo đem việc này bạch Phật. Đức Phật cho phép đến. Các

Tỳ-kheo đến mà không dám nhận thức ăn. Ông Trưởng giả thưa: Con quy ngưỡng Tam bảo, chứ không mong cầu phước điền nào khác, xin quý thầy nhận thức ăn nơi con. Các Tỳ-kheo đem vấn đề bạch Phật, Đức Phật dạy: Cho phép nhận một phần ba của bình bát. Đức Phật cho phép nhận một phần ba của bình bát, các Tỳ-kheo lại kéo hết đến nhận, tài sản của gia đình lại kiệt quệ hơn trước. Các Tỳ-kheo trưởng lão nghe, bằng mọi cách quở trách, rồi bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quở trách rồi bảo các Tỳ-kheo: Nay ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni ấy. Từ nay giới này được nói như sau: **“Có các Học gia, Tăng tác pháp Yết-ma Học gia. Nếu Tỳ-kheo nào nhận thức ăn nơi các Học gia đó nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lời hối quá: Tôi rơi vào pháp đáng quở trách, nay hướng đến các Đại đức nói lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hối quá”**.

Trước khi tài vật của gia đình Cù-sư-la chưa khánh kiệt, Cù-sư-la có lập riêng một chỗ tịnh dưỡng, mời các Tỳ-kheo bệnh trong Tăng để cúng dường, lại có một chỗ để cúng dường thuốc cũng như vậy. Các Tỳ-kheo bệnh, sau đó xấu hổ không dám thọ nhận. Ông Trưởng giả thưa: Chủ ý của con là vì quý Tỳ-kheo bệnh ở trong Tăng nên làm ra chỗ tịnh dưỡng này, cũng như lập chỗ để cúng dường thuốc, nếu quý thầy không nhận thì con cũng không đem về. Các Tỳ-kheo bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Những phẩm vật này được thí chủ thiết lập khi gia đình chưa khánh tận, nay cho phép các Tỳ-kheo tùy ý thọ. Từ nay giới này được nói như sau: **“Có các học gia, Tăng đã tác pháp Yết-ma học gia, Tỳ-kheo nào không bệnh, trước không nhận được lời thỉnh, đối với học gia này nhận thức ăn, thì Tỳ-kheo ấy nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời hối quá: Tôi rơi vào pháp đáng quở trách, nay hướng đến các Đại đức nói lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hối quá”**.

Lại có một Tỳ-kheo không bệnh nhận thức ăn từ Yết-ma học gia, nhận rồi sinh tâm nghi: Liệu ta có khỏi phạm tội Ba-la-đề-đề-xá-ni không? Vị ấy đem về cho lại các Tỳ-kheo khác. Các Tỳ-kheo khác ăn rồi hỏi: Tại sao thầy không ăn? Tôi không bệnh mà nhận thức ăn từ Yết-ma học gia, sợ phạm Ba-la-đề-đề-xá-ni! Tỳ-kheo kia nói: Như điều thầy nghi, nay e tôi bị phạm. Vị ấy bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, bảo các Tỳ-kheo: Nếu nhận thức ăn từ Yết-ma học gia, không ăn, cho người khác ăn, đều không phạm. Từ nay giới này

được nói như sau: **“Có các học gia, Tăng tác Yết-ma học gia, Tỳ-kheo nào không bệnh, trước không nhận lời mời, đối với các học gia ấy, tự tay nhận thức ăn, Tỳ-kheo đó nên hướng đến các Đại đức, nói lên lời hối quá: Tôi rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức nói lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hồi quá”**. Nếu học gia tài sản của họ bị khánh tận, Tăng có ruộng vườn nên cho họ quản lý, để có thặng dư họ nhờ. Nếu không có ruộng vườn, khi Tăng có món cúng dường nào khác, khiến Học gia kia làm sứ giả để họ nhờ phẩm vật thừa. Nếu phương tiện này vẫn không có thì khi đi khát thực về, nên đến nhà họ ăn, để thức ăn dôi cho họ. Nếu không thể thực hiện được thì nên đem họ về Tăng phường cung cấp phòng nhà, tọa cụ, theo thứ tự cho họ thức ăn, nước uống phi thời cũng nên cho họ. Nếu có nhận được vải cũng nên chia phần cho họ. Các phụ nữ của nhà Học gia, các Tỳ-kheo-ni cũng nên lo liệu như vậy. Sa-di phạm Đột-kiết-la.

Xong pháp thứ ba

Đức Phật ở tại thành Ca-duy-la-vệ, vườn Ni-câu-loại. Bấy giờ, có các bạch y mang thức ăn đến cúng cho các Tỳ-kheo sống nơi A-lan-nhã, bị giặc cướp lấy, các bạch y trách cứ: Tại sao các thầy không báo cho chúng tôi biết. Nếu biết chúng tôi sẽ mang gậy gộc theo để tự vệ, hay là chúng tôi không mang đến. Các Tỳ-kheo bạch Phật. Nhân việc này, Đức Phật tập hợp Tỳ-kheo Tăng, hỏi các Tỳ-kheo: Thật sự các ông có như vậy không? Bạch Đức Thế Tôn! Sự thật có như vậy. Bằng mọi cách Đức Phật quả trách rồi, bảo các Tỳ-kheo: Nay Ta vì các Tỳ-kheo kiết pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni này. Từ nay giới này được nói như sau: **“Tỳ-kheo nào ở chốn A-lan-nhã, nghi có sự khủng bố, không tìm hiểu trước, nhận thức ăn trong Tăng phường, Tỳ-kheo ấy nên hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời hối quá: Tôi rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức nói lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hồi quá”**.

Bấy giờ, có năm trăm người tỳ tử của dòng họ Thích làm phản, ẩn náu nơi rừng vắng. Các phụ nữ dòng họ Thích muốn đến thăm viếng và cúng dường chúng Tăng. Các tỳ tử kia nghe, cùng nhau bàn luận: Chúng ta sẽ chặn giữa đường để đoạt lấy phẩm vật này. Các Tỳ-kheo nghe, bèn đến báo với các phụ nữ của dòng họ Thích: Trong khu rừng này có đám giặc muốn cướp đoạt, các người đừng đến! Do đó các phụ nữ hủy bỏ chuyến đi. Đám tỳ tử nghĩ: Các phụ nữ dòng họ Thích sợ đã không đến là do các Tỳ-kheo báo tin cho họ biết trước, bèn hỏi các

Tỳ-kheo. Các Tỳ-kheo không nói dối, nên trả lời đúng sự thật. Đám tôi tớ kia đánh các Tỳ-kheo gần chết rồi bỏ đó và cướp đoạt hết y bát. Các Tỳ-kheo đem vấn đề bạch Phật, Đức Phật dạy: Không nên nói có giặc mà chỉ nói dừng đến.

Có trường hợp các Tỳ-kheo không biết có người bên ngoài sắp đến. Điều này được bạch lên Phật. Phật dạy: Nên thường để ý nhìn thật xa bên ngoài, nếu thấy có người đến thì mau chóng báo. Có thức ăn thì nhận rồi bảo họ về liền. Từ nay pháp Ba-la-đề-đề-xá-ni này được nói như sau: “Tỳ-kheo nào ở nơi chốn A-lan-nhã, nghi có sự khủng bố, không để ý quan sát trước, tự tay nhận thức ăn trong Tăng phường, không ra ngoài để thọ, Tỳ-kheo ấy phải hướng đến các Tỳ-kheo nói lên lời hối quá: Tôi rơi vào pháp đáng quả trách, nay hướng đến các Đại đức nói lời ăn năn. Như vậy gọi là pháp Hối quá”. Có người bất ngờ đem thức ăn đến trong Tăng phường rồi, các Tỳ-kheo không biết giải quyết thế nào, đem việc này bạch Phật, Đức Phật dạy: Cho phép một người vì họ nhận liền, rồi truất lấy phần của mình, còn bao nhiêu chuyển cho chúng. Lấy phần của mình rồi, giao một người trong chúng chuyển thức ăn, và nhanh chóng khiến thí chủ đi về. Trường hợp không đi được, nên giấu họ, cơm nước cho họ dừng cho giặc thấy. Nếu không giấu được nên cho họ mặc áo ca sa, rồi khiến họ đi. Trường hợp không thực hiện được điều trên thì quyền biến cạo đầu, cho họ mặc áo ca sa để đi. Sa-di phạm Đột-kiết-la. Nếu quân đội đi ngang qua, cho họ thức ăn, hay giặc tự mang thức ăn đến cho họ thì không phạm.

Xong pháp thứ tư
